

Arrest

nr. 82 009 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

Uw problemen zijn begonnen op 23 augustus 2011 toen gewapende personen in camouflagekledij uw huis binnenvielen. U weet niet wie deze personen waren. U werd naar buiten gebracht en in een wagen geplaatst. U kreeg een doek over het hoofd en uw hoofd werd naar beneden gehouden opdat u niets zou zien. U werd naar een huis gebracht waar u werd opgesloten in een lege kamer. U werd daarna door drie personen ondervraagd. U werd gevraagd waar u was tijdens de explosie die op 23 augustus 2011 plaatsvond. U antwoordde dat u thuis was. U begreep niet waarom u werd vastgehouden en u kreeg een slag op het gezicht. U mocht geen vragen stellen. Eén van de personen die u ondervroegen haalde zijn geweer boven en verplichtte u een papier te ondertekenen. U ondertekende dat papier en deze personen vertrokken. Even later kwamen er twee personen binnen en u werd

vernederd en verder ondervraagd over bovenvernoemde explosie. U werd verplicht om opnieuw een papier te ondertekenen. De volgende dag werd er opnieuw een doek op uw hoofd geplaatst en werd u ergens mee naartoe genomen in de wagen. Even later kwam uw oom A. O. (...) u tegemoet. U zat toen nog in de wagen. Hij bracht u naar een appartement waar u in een kamer op de eerste verdieping moest blijven tot zijn terugkomst. Hij vroeg u niet uit het raam te kijken, niet op het balkon te gaan en naar niemand te telefoneren. A. O. (...) vertrok en kwam de volgende dag terug. Hij vroeg u of u papieren had ondertekend en vertelde u dat u zich, door deze papieren te ondertekenen, schuldig had gemaakt aan de feiten die een ander zou hebben gepleegd. Hij raadde u aan om het land te verlaten. Hij vertrok opnieuw en kwam enkele dagen later terug waarna hij u bracht naar een plaats dicht bij de markt in Grozny waar u de bus nam naar Moskou.

U vertrok op 4 september 2011 naar Moskou waar u aankwam op 6 september 2011. U vertrok op 7 september 2011 vanuit Moskou richting België. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam.

U kwam aan in België op 11 december 2011 en vroeg asiel aan op 12 december 2011.

U hebt sinds uw aankomst in België geen nieuws vernomen van uw achtergebleven familieleden en u weet niet of men nog op zoek is naar u.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer; uw attest voor naamsverandering, uw geboorteakte, uw dienstplichtigheidsattest, uw studentenboekje, het attest tot benoeming van voogdijerschap in hoofde van uw grootmoeder, uw attest voor medische verzekering, uw verzekeringskaart, uw diploma van de middelbare school en bijhorende attesten, uw diploma van de technische hogeschool en de overlijdensakte van uw moeder (M. Z. (...)).”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat uw kennis over de vervolgingsfeiten zich kenmerken door een onaannemelijk gebrek aan kennis en een gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen.

Zo bleek dat u niet wist welke autoriteiten u arresteerden en vervolgens opsloten. U wist alleen te vertellen dat ze camouflage-uniformen droegen, Russisch en Tsjetsjeens spraken (CGVS, p. 13, 14). Men kan minstens verwachten dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn en dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben na uw opsluiting bij uw oom A. O. (...), die gezorgd heeft voor uw vrijlating (zie verder).

Er kan ook verwacht worden dat u via uw oom A. O. (...) meer zou te weten komen over de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld. U verklaarde dat A. O. (...) voor de betaling van het losgeld zorgde. U wist enkel te vertellen dat het ging om veel geld.

Het feit dat uw oom zorgde voor de betaling van het losgeld, dat hij een cruciale rol speelde in uw vrijlating en dat u na uw vrijlating nog verschillende keren met hem sprak (CGVS, p. 11-12, 13, 15), veronderstelt dat de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld konden achterhaald worden via A. O. (...).

Ook over het motief van uw arrestatie wist u niet veel te vertellen. U kon bijzonder weinig details aanbrengen over de explosie van 23 augustus 2011 in Grozny. Zo wist u niet waar precies in Grozny deze explosie plaatsvond en of er al dan niet gewonden/doden vielen (CGVS, p. 11, 15).

Er kan van u verwacht worden dat u dit weet aangezien u verklaarde dat er over dit incident werd gesproken in de media (CGVS, p. 14).

U wist verder niets over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Tsjetsjenië. U weet niet of er nog naar u wordt gezocht aangezien u zich er niet over hebt geïnformeerd noch bij uw grootmoeder noch bij A. O. (...) (CGVS, p. 17).

Er kan echter verwacht worden dat u concrete informatie tracht te bekomen over het verdere verloop van uw problemen.

Verder verklaarde u zonder internationaal paspoort te hebben gereisd en in een personenwagen de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele grenscontroles te zijn tegengekomen (CGVS, p. 8-9).

Dat is zeer onwaarschijnlijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS, p. 5).

Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.

Tot slot verklaarde u dat u niet weet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen en dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar over eventuele grenscontroles.

Uw smokkelaar vroeg u alleen om in de wagen te blijven zitten en geen lawaai te maken (CGVS, p. 9).

Uw uitleg overtuigt echter niet. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de Europese Unie, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de Europese Unie. Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de op het gehoor neergelegde documenten; uw attest voor naamsverandering, uw geboorteakte, uw dienstplichtigheidsattest, uw studentenboekje, het attest tot benoeming van voogdijschap in hoofde van uw grootmoeder, uw attest voor medische verzekering, uw verzekeringskaart, uw diploma van de middelbare school en bijhorende attesten, uw diploma van de technische hogeschool en de overlijdensakte van uw moeder (M. Z. (...)). Deze documenten bevatten enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 februari 2012 de schending aan van de motiveringsplicht; hij is van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing van uitgaat dat er zich in de regio geen problemen meer voordoen, terwijl de regio tot op heden nog steeds gekenmerkt wordt door willekeurig geweld tegen burgers en politieke onrust met betrekking tot de etnische (Tsjetsjeense)

kwesties, waarbij burgers willekeurig worden opgepakt en beschuldigd, onderworpen aan onmenselijke behandeling en foltering, en zonder enige tussenkomst van een rechter gedurende willekeurige termijn worden vastgehouden. Verzoeker verwijst terzake naar de persberichten op de websites van mensenrechtenorganisaties zoals "Amnesty International" en "Human Rights Watch".

Verzoeker betwist het besluit in de bestreden beslissing dat zijn asielrelaas ongelofwaardig is.

Hij laat gelden dat het evident is dat hij niet weet welke autoriteiten hem arresteerden en opsloten vermits hij ontvoerd werd door een geheime militaire of paramilitaire eenheid die uiteraard niet aan hun slachtoffers meedeelt in wiens opdracht ze precies handelen.

Het gegeven dat hij weinig of niets kan vertellen over het motief van zijn arrestatie is evenmin merkwaardig, vermits hij juist verklaard heeft nooit betrokken te zijn geweest bij de aanslag in Grozny op 23 augustus 2011 en er toch niet van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van alle details van een aanslag in de hoofdstad Grozny. Verzoeker voegt hier aan toe (zie het verzoekschrift, p. 3) "*Van een Belgische burger wordt toch ook niet verwacht dat hij of zij alle details kent van de aanslag die recentelijk in Luik werd gepleegd op het Place Lambert.*"

Verder stelt hij dat hij extreem voorzichtig is om familieleden in Tsjetsjenië telefonisch of per e-mail te contacteren gelet op het gevaar voor tap of af luistering, teneinde zijn familieleden of vrienden niet in gevaar te brengen. Zodoende is volgens verzoeker het gegeven dat hij zijn familie niet gecontacteerd heeft om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen, niet relevant in de beoordeling van de geloofwaardigheid.

Ten slotte stelt verzoeker aangaande de motivering over de reisweg, dat het uiteraard steeds mogelijk is dat een persoon niet gecontroleerd wordt wegens administratieve, praktische of lokale omstandigheden. Hij wijst er op dat hij zijn reisweg tot in de details heeft opgegeven.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar websites van mensenrechtenorganisaties zoals "Amnesty International" en "Human Rights Watch", merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing van uitgaat dat er zich in de regio geen problemen meer voordoen, is in strijd met de inhoud van de bestreden beslissing.

Hierin wordt er immers gesteld dat, niettegenstaande de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, deze complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Vermits in de meeste gevallen echter Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn voor deze mensenrechtenschendingen, kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

De commissaris-generaal oordeelde dat, gelet op deze elementen, een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten gelet op het onaannemelijke gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker en zijn gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen:

"Zo bleek dat u niet wist welke autoriteiten u arresteerden en vervolgens opsloten. U wist alleen te vertellen dat ze camouflage-uniformen droegen, Russisch en Tsjetsjeens spraken (CGVS, p. 13, 14). Men kan minstens verwachten dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn en dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben na uw opsluiting bij uw oom A. O. (...), die gezorgd heeft voor uw vrijlating (zie verder).

Er kan ook verwacht worden dat u via uw oom A. O. (...) meer zou te weten komen over de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld. U verklaarde dat A. O. (...) voor de betaling van het losgeld zorgde. U wist enkel te vertellen dat het ging om veel geld. Het feit dat uw oom zorgde voor de betaling van het losgeld, dat hij een cruciale rol speelde in uw vrijlating en dat u na uw vrijlating nog verschillende keren met hem sprak (CGVS, p. 11-12, 13, 15), veronderstelt dat de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld konden achterhaald worden via A. O. (...).

Ook over het motief van uw arrestatie wist u niet veel te vertellen. U kon bijzonder weinig details aanbrengen over de explosie van 23 augustus 2011 in Grozny. Zo wist u niet waar precies in Grozny deze explosie plaatsvond en of er al dan niet gewonden/doden vielen (CGVS, p. 11, 15). Er kan van u verwacht worden dat u dit weet aangezien u verklaarde dat er over dit incident werd gesproken in de media (CGVS, p. 14).

U wist verder niets over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Tsjetsjenië. U weet niet of er nog naar u wordt gezocht aangezien u zich er niet over hebt geïnformeerd noch bij uw grootmoeder noch bij A. O. (...) (CGVS, p. 17). Er kan echter verwacht worden dat u concrete informatie tracht te bekomen over het verdere verloop van uw problemen. "

Verzoekers verweer dat het evident is dat hij niet weet welke autoriteiten hem arresteerden en opsloten vermits hij ontvoerd werd door een geheime militaire of paramilitaire eenheid betreft een post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. Dit maakt in geen geval een dienstig verweer uit.

De Raad treedt verzoeker evenmin bij waar deze stelt dat het feit dat hij weinig of niets kan vertellen over het motief van zijn arrestatie evenmin merkwaardig is, vermits hij verklaard heeft nooit betrokken te

zijn geweest bij de aanslag in Grozny op 23 augustus 2011 en er toch niet van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van alle details.

Opgemerkt wordt dat de aanslag in Grozny van 23 augustus 2011 niet zomaar een willekeurige aanslag betreft in Grozny, maar wel dé aanslag die aan de basis zou liggen van verzoekers arrestatie.

Redelijkerwijs mag van verzoeker bijgevolg verwacht worden dat hij op de hoogte is van een aantal elementaire gegevens in verband met deze aanslag waarvan hij ten onrechte zou worden beschuldigd.

Verzoekers verweer dat *“Van een Belgische burger wordt toch ook niet verwacht dat hij of zij alle details kent van de aanslag die recentelijk in Luik werd gepleegd op het Place Lambertmont.”*, betreft een opwerping die in casu niet dienend is.

De vaststelling dat verzoeker niet eens kon zeggen waar precies in Grozny deze aanslag plaatsvond en of er al dan niet gewonden/doden vielen, ondermijnt wel degelijk verder zijn geloofwaardigheid, te meer daar verzoeker verklaarde dat er over deze aanslag werd gesproken in de media.

Waar verzoeker laat gelden dat hij extreem voorzichtig is om familieleden in Tsjetsjenië telefonisch of per e-mail te contacteren gelet op het gevaar voor tap of af luistering teneinde zijn familieleden of vrienden niet in gevaar te brengen, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers stelling dat er gevaar bestaat voor tap of af luistering, heeft louter de waarde van een blote bewering, die in het kader van het onderzoek in de asielprocedure dan ook niet kan worden weerhouden. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Zijn verweer dat hij zijn familie geen problemen wilde bezorgen, wordt door de Raad niet aanvaard.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift evenmin in de onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen aangaande zijn reisweg te verklaren. Zo werd vastgesteld dat verzoeker verklaarde zonder internationaal paspoort te hebben gereisd en in een personenwagen de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele grenscontroles te zijn tegengekomen. Deze verklaringen kunnen niet in overeenstemming worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde niet te weten via welk land hij de Europese Unie is binnengekomen en dat hij geen praktische afspraken gemaakt had met zijn smokkelaar over eventuele grenscontroles, wat weinig waarschijnlijk is gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de Europese Unie.

De loutere niet gestaafde stelling dat het steeds mogelijk is dat een persoon niet gecontroleerd wordt wegens administratieve, praktische of lokale omstandigheden, is niet afdoende om de concrete motivering in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen over zijn reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten en de informatie waarop deze motivering is gebaseerd, te weerleggen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat er zich op heden in Tsjetsjenië geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 2 december 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE